

Arrest

nr. 84 679 van 13 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN IMPE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad.

Uw echtgenoot zou voor de Amerikanen hebben gewerkt in de luchthaven van Bagdad. Daar zou hij aan de airconditioning hebben gewerkt.

Om die reden zou hij eind 2007 naar Nederland zijn getrokken waar hij asiel aanvraagde. Negen maanden later zou u uw echtgenoot in Nederland hebben vervoegd.

U zou in Irak voor uw vertrek geen persoonlijke problemen hebben gekend.

In Nederland zou u net als uw echtgenoot de categoriale beschermingsstatus zijn toegekend.

Dit voorlopige statuut zou zijn ingetrokken en u zou met de hulp van IOM (Internationale Organisatie voor Migratie) naar Irak zijn teruggekeerd op 14 of 15 april 2011.

U zou hebben gemerkt dat de situatie in Irak echter nog steeds niet goed was en u zou naar Syrië zijn gegaan.

Uw man zou op 12 september 2011 ook vanuit Nederland zijn gerepatriëerd en hij zou u op 28 september 2011 in Syrië hebben vervoegd.

Aangezien uw echtgenoot psychologische problemen had en angst had voor aanslagen zou hij op 30 november 2011 naar België zijn gegaan waar hij volgens uw weten asiel zou hebben aangevraagd. U zou echter niet weten of hij in België ook daadwerkelijk een statuut zou hebben gekregen.

Uzelf zou in Syrië zijn gebleven, maar u zou af en toe naar Irak zijn gereisd om er werk te zoeken. Uiteindelijk verliet u Syrië in februari 2012. Daar de huurprijzen in uw vorige buurt in al-Karrada erg hoog waren, besloot u een woonst te zoeken in de wijk al-Jihad. U zou in een buurt hebben gewoond waar er ook heel veel soennieten woonden.

Vanaf 1 maart 2012 zou u werkzaam geweest zijn in het sjiiitische ministerie voor religieuze zaken waar u werkte als assistent voor de boekhouding.

Op 21 maart 2012 zou er een vrouw aan uw woning zijn gekomen en ze zou u gevraagd hebben naar informatie over uw werk en om samen te werken met Dawiet al Iraqiya al Islamiya. U zou hier niet op ingegaan zijn en u zou haar buiten hebben gewerkt.

Op 26 maart 2012 zou u aan uw huis een dreigbrief van Dawiet al Iraqiya al Islamiya hebben ontvangen, waarin u met de dood werd bedreigd. Daags nadien zou u naar de politie zijn geweest om klacht neer te leggen. Op 28/03/2012 zou u naar uw dienst zijn geweest om hen op de hoogte te brengen van deze problemen, maar ze zouden u niet hebben kunnen helpen.

Twee weken na dit incident zou u zijn opgebeld door familieleden die naaktfoto's van u met een andere man zouden hebben ontvangen. U zou hebben gehoord dat het de organisatie Dawlat was die dat zou hebben gedaan.

U stelt ook dat het om getrukeerde foto's moet gaan, maar uw familieleden zouden u niet hebben geloofd.

Daarop zou u in angst hebben geleefd en omdat deze situatie niet langer houdbaar was zou u in mei 2012 naar Syrië zijn gereisd met de hulp van uw buurman. U zou in mei 2012 een eerste keer zijn vertrokken naar Syrië, maar omdat u uw Nederlandse identiteitskaart was vergeten, zou u zijn teruggekeerd naar Irak.

Uiteindelijk verliet u Irak op 31 mei 2012.

U zou drie dagen in de luchthaven zijn gebleven om uiteindelijk op 2 juni 2012 via Beiroet (Libanon) naar België te vluchten, waar u diezelfde dag nog asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer : een Iraakse identiteitskaart, afgeleverd op 8 mei 2007, een Iraaks nationaliteitsbewijs, afgeleverd op 15 september 1982, een dreigbrief d.d. 26/03/2012, een aangifte bij het politiekantoor van Al-Jihad op 27.03.2012 en een verklaring voor de onderzoeksrechter d.d. 27.03.2012"

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus op grond van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a en b, kan toekennen omdat u de aangehaalde feiten, die de basis zouden vormen voor een risicoanalyse in het licht van deze statussen, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u in 2008 reeds asiel aanvraagde in Nederland op basis van gezinshereniging met uw echtgenoot, M.M.M. (...).

U verklaart dat u destijds geen persoonlijke problemen had. U zou de categoriale beschermingsstatus zijn toegekend in Nederland, dewelke in 2011 zou zijn ingetrokken.

Deze asielaanvraag werd dus reeds onderzocht door de Nederlandse asielinstanties en deze aanvraag heeft geen aanleiding hebben gegeven tot het toekennen van de vluchtelingenstatus in uw hoofd noch in hoofd van uw echtgenoot.

Uw recente problemen zouden te maken hebben met het feit dat u sinds uw terugkeer naar Irak vanuit Syrië in februari 2012 zou zijn verhuisd naar een voornamelijk soennitische buurt in al-Jihad en u onder druk zou zijn gezet om samen te werken met de extremistische soennitische groepering Dawiet al Iraqiya al Islamiya.

Bovendien zou u door uw eigen familie met de dood zijn bedreigd omwille van het feit dat er naaktfoto's van u met een andere man aan hen zouden zijn bezorgd en u aldus de familie-eer zou hebben geschonden.

Er dient te worden vastgesteld dat er vragen kunnen worden gesteld zowel bij uw terugkeer vanuit Syrië naar Irak in februari 2012, uw werk als boekhoudkundig assistente bij het sjiitische ministerie voor religieuze zaken als door de problemen die u hierdoor zou hebben gelopen.

Zo is er geen enkel bewijs, in de vorm van een inreisstempel bijvoorbeeld, terug te vinden dat aantoonde dat u in februari 2012 vanuit Syrië naar Bagdad zou zijn teruggekeerd.

Het feit dat u op de weinige herkomstvragen die werden gesteld, weinig informatie kan verschaffen, doet verder twijfels rijzen bij uw terugkeer. Zo weet u niet waar de universiteit van Bagdad gelegen is, weet u niet waar het treinstation van Bagdad is gelegen en of dit al dan niet werd gerenoveerd en kan u weinig gedetailleerd vertellen hoe u vanuit Bagdad naar de luchthaven van Bagdad reist (gehoorverslag p.9). Wanneer u gevraagd wordt naar recente aanslagen, kan u enkel één voorbeeld aanhalen (gehoorverslag p.8).

Ook aangaande uw werk bij het sjiitische ministerie voor religieuze zaken kan u geen enkel bewijsstuk voorleggen.

Bovendien kan u over uw werkzaamheden bij dit ministerie maar weinig informatie verschaffen. Zo kan u maar twee namen van collega's geven, blijft u vaag hoe en van wie u opdrachten kreeg die u moest uitvoeren (gehoorverslag p.7)

Wat er ook van zij, zelfs indien aan uw recente terugkeer naar Bagdad en uw werk geloof kan worden gehecht, quod non, dan nog dient te worden vastgesteld dat de problemen die u heeft gekend weinig plausibel zijn.

Zo verklaart u tot tweemaal toe, op 28 maart 2012, naar uw werk te zijn geweest om hen in te lichten over de dreigbrief die u had ontvangen (gehoorverslag p.10, 12).

In de klacht die werd opgesteld voor de onderzoeksrechter, d.d. 27.03.2012 wordt echter vermeld dat u werd bedreigd en dat u hierop uw dienst op de hoogte had gesteld en dat ze u geen hulp zouden hebben geboden.

Gezien het feit dat u zelf verklaart slechts op 28 maart 2012 naar uw werk te zijn gegaan, kan u dit gegeven nog niet aanhalen in een brief van 27.03.2012.

Het is trouwens bevreemdend dat u zou zijn bedreigd, maar dat u nadien niets meer van deze organisatie rechtstreeks zou hebben gehoord.

Gezien het feit dat u zelf verklaart dat u in al-Jihad bleef wonen in dezelfde woning en het feit dat de terroristen u wisten wonen, is het op zijn minst opmerkelijk gezien de geuite dreigementen dat er geen enkele indicatie is dat ze u nog zouden zoeken.

Gezien het feit dat u slechts gedurende zeer korte tijd op het sjiitische ministerie van religieuze zaken zou hebben gewerkt, zo daar al geloof kan aan worden gehecht, u er geen bijzondere functie heeft uitgeoefend en bovendien gestopt bent met uw werkzaamheden aldaar, maakt dat er geen enkele reden zou zijn waarom u als sjiitische vrouw, in een gemengde soennitische-sjiitische wijk, nog in het bijzonder zou worden gevisieerd of hierdoor problemen zou kunnen krijgen in de toekomst.

Tenslotte kan er weinig geloof worden gehecht aan de problemen die u zou hebben met uw familieleden omwille van – volgens u – getrukeerde naaktfoto's van u en een andere man die door Dawiet al Iraqiya al Islamiya aan uw familieleden zou zijn bezorgd (gehoorverslag p.12).

Gezien deze feiten een belangrijk deel vormen van uw vrees, is het opmerkelijk dat u niets van dit alles vermeldde tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en dit ondanks dat het verslag ook werd voorgelezen (gehoorverslag p.14).

Uw verklaring dat u kort uw verhaal moest vertellen, is hierbij niet afdoende, daar uw angst voor uw familie en schoonfamilie een essentieel onderdeel van uw relaas betreft.

Bovendien legt u geen enkel bewijs neer van deze foto's en is het niet plausibel dat een terroristische organisatie foto's zou trukeren louter en alleen maar om dit te gebruiken als drukingsmiddel tegen u. Dergelijke handelswijze is immers dermate inefficiënt en tijdrovend dat het de geloofwaardigheid ervan volledig ondergraaft.

Op basis van de door u neergelegde stukken met betrekking tot uw identiteit en herkomst, alsmede op basis van de elementen uit uw verklaringen die betrekking hebben op uw identiteit en de geografie van Bagdad, wordt wel aanvaard dat u een Sjiitisch, Iraaks burger uit Bagdad bent.

Dit volstaat echter op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b, van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen.

Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd.

Ook de sjitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Baghdad", d.d. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

.De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd.

Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard.

Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen.

Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 3 juli 2012 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) juncto artikel 1 het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing slechts zeer summier en niet op een deugdelijke manier is gemotiveerd.

Verzoekster verwijst naar een eerdere procedure met betrekking tot gezinshereniging die zij heeft doorlopen in 2008 in Nederland en op basis waarvan zij een verblijfsstatus heeft gekregen die evenwel in 2011 werd ingetrokken.

Volgens verzoekster besluit de commissaris-generaal ten onrechte dat de Nederlandse autoriteiten de asielaanvraag van verzoekster onderzochten en van haar de vluchtelingenstatus niet erkenden.

Zij is van oordeel dat, naast het feit dat voormelde afgesloten procedure gevolgd door terugkeer naar haar land, volkomen irrelevant is in het kader van de huidige procedure in België, de commissaris-generaal ten onrechte de indruk wekt dat haar asielaanvraag reeds onderzocht werd.

Verzoekster wijst erop dat de procedure in Nederland de gezinshereniging betrof en afgesloten werd vooraleer de feiten in Irak op basis waarvan verzoekster haar asielaanvraag in België indiende, plaatsvonden.

Verzoekster benadrukt dat zij heeft verklaard dat zij er nooit aan gedacht heeft haar land van herkomst te verlaten, vóór zij met de dood werd bedreigd.

Verzoekster laat in haar verzoekschrift gelden (zie p. 7) dat de commissaris-generaal haar verblijf in Syrië in twijfel trekt, enkel en alleen omdat hij geen inreisstempel kon aantreffen in haar paspoort.

Zij stelt dat de commissaris-generaal deze beslissing heeft genomen (zie het verzoekschrift, p. 7) op basis van de kopie van haar nationaal identiteitsbewijs, waarop uiteraard geen inreisstempels worden gezet; de inreisstempel bevindt zich in haar paspoort dat bij aankomst door de luchtvaartpolitie werd afgenomen.

Volgens verzoekster beperkt de commissaris-generaal zich tot een louter formeel argument dat tegengesproken kan worden door haar paspoort op te vragen bij de bevoegde diensten en vast te stellen dat de inreisstempel wel aanwezig is.

Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeksters geografische kennis omtrent Bagdad niet grondig genoeg is, antwoordt zij dat de vragen haar werden gesteld op basis van de website Wikipedia, wat volgens haar een allesbehalve betrouwbare bron is.

Daarenboven stelt verzoekster spreekt de commissaris-generaal zijn eigen motivering ook tegen door verder in zijn beslissing te stellen dat (zie het verzoekschrift, p. 8) *“op basis van de elementen uit uw verklaring die betrekking hebben op uw identiteit en de geografie van Bagdad, wordt aanvaard dat u een Sjiitisch, Iraaks burger uit Bagdad bent.”*

Verzoekster wijst erop dat indien de Raad van oordeel zou zijn dat zij moeite heeft om op sommige geografische vragen te antwoorden, zij van medio 2008 tot april 2011 in Nederland gewoond heeft, van april 2011 tot februari 2012 in Syrië en slechts recentelijk twee maand (maart-april) in Irak. Volgens verzoekster kan er van haar onmogelijk verwacht worden dat zij in die korte tijdspanne op de hoogte kan zijn van alle recente verbouwingen, veranderingen en gewoontes in Bagdad.

Verder stelt verzoekster dat zij geen rijbewijs bezit en als huisvrouw nooit alleen grote verplaatsingen maakte; buiten haar huishoudelijke taken had verzoekster ook geen activiteiten. Zij stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 8) *“de emancipatie van de vrouw is helaas nog geen feit in Irak”*.

De commissaris-generaal besluit volgens verzoekster hier dan ook ten onrechte dat zij al deze zaken moest weten, zonder rekening te houden met de realiteit in Irak.

Wat betreft het verwijt van de commissaris-generaal dat verzoekster niet genoeg informatie kan verschaffen over haar werkzaamheden bij het ministerie voor religieuze zaken, stelt zij dat in redelijkheid niet verwacht kan worden dat (zie het verzoekschrift, p. 8) *“iemand op één maand tijd het hele reilen en zeilen van een organisatie kent”*.

Wat betreft het argument van de commissaris-generaal dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die tegen verzoekster werden geuit door de “Dawiet al Iraqiya al Islamiya”, verklaart zij dat deze met Al-Qaeda gelinkte soennitische extremistische groepering waarschijnlijk op zoek is gegaan naar een onopvallende medewerkster met vrije toegang tot het sjiitische ministerie voor religieuze zaken; zij stelt dat zij voor deze groepering inderdaad geen prioriteit is, maar dat ze zich niet meer over haar hoeft te bekommeren door het verspreiden van naaktfoto's.

Verzoekster verwijst naar een passage in de shari'ah waarin overspel wordt bestraft met executie door steniging. Zij wijst erop dat artikel 128 van de Iraakse strafwet voorziet dat de “eerbare motieven” van de dader een verzachtende omstandigheid uitmaken en volgens artikel 130 de rechtbanken de doodstraf

kunnen omzetten in een maximum gevangenisstraf van één jaar wanneer er zulke verzachtende omstandigheden zijn.

Verzoekster voegt hier aan toe dat het feit dat de foto's vervalst waren in deze context geen determinerende rol speelt; zij voert aan dat zij moest lijden voor haar weigering om de extremistische groepering te helpen en dat geen enkele familie het in deze cultuur/omgeving zou opnemen voor een vrouw die wordt beticht van overspel.

Verzoekster verwijst naar een passage uit het "*Country Report Iraq*" van 2011 van "Human Rights Watch" om aan te geven hoe gevoelig overspel ligt in de Arabische cultuur.

Verzoekster laat gelden dat zij niet enkel represailles vreest van "Dawiet al Iraqiya al Islamiya", maar ook doodsangst heeft voor wat haar eigen mannelijke familieleden met haar zouden kunnen doen.

Dat zij tijdens het korte verhoor bij aankomst in België niet gemeld heeft dat zij verdacht is van overspel en dat er getrukeerde naaktfoto's van haar circuleren, verklaart zij door het feit dat haar bij dit verhoor enkel is gevraagd "*waarom ze naar hier is gekomen*" waarop ze haar verhaal wou doen, maar er werd gerepliceerd dat zij haar levensverhaal niet moest uiteenzetten.

Het is volgens verzoekster ook niet vanzelfsprekend om als vrouw van Arabische origine, aan een buitenstaander te moeten toegeven dat zij verdacht is van overspel en dat er naaktfoto's van haar circuleren.

Verzoekster verwijst naar het Mensenrechtenrapport van de Verenigde Naties met betrekking tot Irak, waaruit blijkt hoe laag de bewijslast ligt wanneer een vrouw wordt beticht van overspel.

Verzoekster geeft toe dat zij van haar relaas geen harde bewijzen kan voorleggen, maar stelt dat zij haar verhaal aannemelijk heeft gemaakt en het algemeen geweten is wat er met overspelige vrouwen gebeurt in Irak.

Verzoekster voert verder een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster verklaart dat zij, in geval van terugkeer naar Irak, zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 EVRM. Verzoekster verwijst naar haar eerdere uiteenzetting in haar verzoekschrift en stelt dat hieruit blijkt dat ze een reëel risico loopt gedood te worden of gefolterd te worden omwille van het vermeende overspel.

Volgens verzoekster kan de "*Subject Related Briefing*" waarnaar het Commissariaat-generaal verwijst, dan ook niet aangehaald worden om het risico dat zij loopt, te weerleggen gezien deze briefing niet eens gewag maakt van het risico op zogenaamde "*honour crimes*". Verzoekster laat gelden dat zo de algemene veiligheidssituatie in haar land van herkomst dan wel mag verbeterd zijn, dit in ieder geval niet geldt op vlak van de vrouwenrechten.

Verzoekster vraagt van haar de vluchtelingenstatus te erkennen of haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad leidt uit het verzoekschrift af dat verzoekster een schending van de motiveringsplicht inroept. Dit valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar het “*Country Report Iraq*” van 2011 van “Human Rights Watch” en het Mensenrechtenrapport van de Verenigde Naties met betrekking tot Irak-documenten die verzoekster eveneens aan haar verzoekschrift heeft toegevoegd- merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.6. Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal ten onrechte de indruk geeft dat verzoekster haar dossier reeds onderzocht is waar hij in de bestreden beslissing verwijst naar de procedure met betrekking tot gezinshereniging die zij heeft doorlopen in 2008 in Nederland, maakt zij zich schuldig aan een foutieve lezing van de bestreden beslissing.

De Raad leidt uit de vermelding dat verzoekster in 2008 een procedure heeft doorlopen in Nederland, enkel af dat de commissaris-generaal hier louter ten informatieve titel naar verwijst; de commissaris-generaal wees er in de bestreden beslissing louter op dat verzoekster de procedure in Nederland reeds heeft doorlopen en deze destijds geen aanleiding heeft gegeven tot het toekennen van de vluchtelingenstatus in haar hoofde, noch in hoofde van haar echtgenoot.

De commissaris-generaal heeft uit deze Nederlandse procedure van 2008 geenszins bepaalde conclusies getrokken, noch er bepaalde gevolgtrekkingen aan verbonden die van belang zouden kunnen zijn in haar huidige asielprocedure.

De bevoegdheid van de commissaris-generaal en van de Raad is in het kader van huidige procedure inderdaad beperkt tot een beoordeling van de elementen door verzoekster aangevoerd in het kader van haar huidige asielaanvraag in België, met name het feit dat verzoekster sinds haar terugkeer naar Irak vanuit Syrië, in februari 2012 zou zijn verhuisd naar een voornamelijk soennitische buurt in al-Jihad en zij onder druk zou zijn gezet om samen te werken met de extremistische soennitische groepering “Dawiet al Iraqiya al Islamiya” en het feit dat verzoekster door haar eigen familie met de dood zou zijn bedreigd omwille van het feit dat er naaktfoto's van haar met een andere man aan haar familie zouden zijn bezorgd en verzoekster aldus de familie-eer zou hebben geschonden.

2.7. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht heeft besloten dat verzoekster de aangehaalde feiten, die aan de basis zouden liggen van haar problemen, met name verzoeksters terugkeer vanuit Syrië naar Bagdad, haar werk als boekhoudkundig assistente bij het sjiietisch ministerie voor religieuze zaken en de problemen die zij hierdoor zou gekend hebben, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst merkt de Raad op dat de commissaris-generaal correct heeft vastgesteld dat verzoekster geen enkel stavingstuk heeft voorgelegd;

“Zo is er geen enkel bewijs, in de vorm van een inreisstempel bijvoorbeeld, terug te vinden dat aantoonst dat u in februari 2012 vanuit Syrië naar Bagdad zou zijn teruggekeerd. Het feit dat u op de weinige herkomstvragen die werden gesteld, weinig informatie kan verschaffen, doet verder twijfels rijzen bij uw terugkeer. Zo weet u niet waar de universiteit van Bagdad gelegen is, weet u niet waar het treinstation van Bagdad is gelegen en of dit al dan niet werd gerenoveerd en kan u weinig gedetailleerd vertellen hoe u vanuit Bagdad naar de luchthaven van Bagdad reist (gehoorverslag p.9). Wanneer u gevraagd wordt naar recente aanslagen, kan u enkel één voorbeeld aanhalen (gehoorverslag p.8). Ook aangaande uw werk bij het sjiiitische ministerie voor religieuze zaken kan u geen enkel bewijsstuk voorleggen. Bovendien kan u over uw werkzaamheden bij dit ministerie maar weinig informatie verschaffen. Zo kan u maar twee namen van collega's geven, blijft u vaag hoe en van wie u opdrachten kreeg die u moest uitvoeren (gehoorverslag p.7)”

Verzoeksters verweer dat de commissaris-generaal haar verblijf in Syrië in twijfel trekt enkel en alleen door te stellen dat er geen inreisstempel terug te vinden is in haar paspoort, neemt de Raad niet aan.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal het verblijf van verzoekster in Syrië helemaal niet in twijfel trekt, maar wel haar terugkeer vanuit Syrië naar Bagdad.

De commissaris-generaal haalt als argumenten hiervoor niet enkel het gebrek aan een inreisstempel aan, maar verwijst ook naar de gebrekkige kennis van verzoekster omtrent Bagdad.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanhaalt dat de commissaris-generaal zich wat de inreisstempel betreft, louter heeft gebaseerd op een kopie van haar nationaal identiteitsbewijs, waarop volgens haar uiteraard geen inreisstempels worden gezet, en dat de inreisstempel zich in haar paspoort bevindt dat bij aankomst door de luchtvaartpolitie werd afgenomen, beperkt verzoekster zich tot het opwerpen van een blote bewering.

Aan verzoekster werd ter terechtzitting gevraagd of zij middels stukken kon bewijzen dat zij in april 2011 naar haar land was teruggekeerd; zij antwoordde bevestigend maar verklaarde dat die stukken zich bij familieleden, waarmee zij geen contact meer heeft, in haar land van herkomst bevonden.

Op de vraag waarom zij die stukken niet heeft meegenomen op haar vlucht, toen zij in mei 2012 vanuit Syrië naar haar land van herkomst was teruggekeerd omdat zij haar verblijfsdocument voor Nederland was vergeten, bleef zij een antwoord schuldig.

Zij werd gevraagd aan de hand van een fotokopie van haar reispaspoort afgeleverd op 29 mei 2007, in het administratief dossier, of zij een stempel herkende die wees op terugkeer naar haar land in april 2011, waarop zij ontkennend antwoordde.

Verzoeksters opwerping in haar verzoekschrift dat de vragen haar werden gesteld op basis van de website Wikipedia, wat een allesbehalve betrouwbare bron is, is in casu irrelevant.

Aan verzoekster werden elementaire kennisvragen gesteld die, zelfs door een huisvrouw, die recent niet erg lang in Bagdad gewoond zou hebben, juist dienen te worden beantwoord, wat in casu niet het geval was.

Zo weet verzoekster niet waar de universiteit van Bagdad gelegen is, noch waar het treinstation van Bagdad is gelegen en of dit al dan niet werd gerenoveerd. Zij kan slechts weinig gedetailleerd vertellen hoe men vanuit Bagdad naar de luchthaven van Bagdad reist en op de vraag naar recente aanslagen kan zij slechts enkel één voorbeeld aanhalen.

Aangezien de gestelde vragen verband houden met verzoeksters directe leefwereld, kunnen de onwetendheden geenszins worden verklaard door haar relatief korte verblijf in Bagdad of haar taak als huisvrouw.

Waar verzoekster ter verdediging voor het feit dat ze weinig informatie kan verschaffen over haar werkzaamheden bij het ministerie voor religieuze zaken in haar verzoekschrift aangeeft dat niet verwacht kan worden dat iemand *“op één maand tijd het hele reilen en zeilen van een organisatie kent”*, antwoordt de Raad dat verzoekster geen antwoord kon geven op eenvoudige vragen zoals namen van collega's of de naam van de persoon van wie zij opdrachten kreeg die zij moest uitvoeren, wat een groot verschil uitmaakt met het *“hele reilen en zeilen van een organisatie”*.

Dat verzoekster op dergelijke eenvoudige vragen geen antwoord kon geven omtrent mensen met wie zij dagdagelijks in contact kwam en nauw mee samenwerkte, keert zich tegen de geloofwaardigheid van haar relaas.

Ter terechtzitting verklaarde verzoekster dat zij haar tewerkstelling op het ministerie voor religieuze zaken, niet kon bewijzen door bijvoorbeeld een arbeidsovereenkomst, een personeelsbadge, of enig ander stuk.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal zijn eigen motivering tegensprekt door te stellen dat *“op basis van de elementen uit uw verklaring die betrekking hebben op*

uw identiteit en de geografie van Bagdad, wordt aanvaard dat u een Sjiitisch, Iraaks burger uit Bagdad bent.”, antwoordt de Raad dat de commissaris-generaal enkel verzoeksters recente terugkeer in het jaar 2012, naar de Iraakse hoofdstad in twijfel trekt, niet haar herkomst uit Bagdad. Er is dus in geen geval sprake van een tegenstrijdigheid in de motivering van de commissaris-generaal.

Verder stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing correct vast dat de problemen die verzoekster heeft gekend weinig plausibel zijn;

“Zo verklaart u tot tweemaal toe, op 28 maart 2012, naar uw werk te zijn geweest om hen in te lichten over de dreigbrief die u had ontvangen (gehoorverslag p.10, 12).

In de klacht die werd opgesteld voor de onderzoeksrechter, d.d. 27.03.2012 wordt echter vermeld dat u werd bedreigd en dat u hierop uw dienst op de hoogte had gesteld en dat ze u geen hulp zouden hebben geboden.

Gezien het feit dat u zelf verklaart slechts op 28 maart 2012 naar uw werk te zijn gegaan, kan u dit gegeven nog niet aanhalen in een brief van 27.03.2012.

Het is trouwens bevreemdend dat u zou zijn bedreigd, maar dat u nadien niets meer van deze organisatie rechtstreeks zou hebben gehoord. Gezien het feit dat u zelf verklaart dat u in al-Jihad bleef wonen in dezelfde woning en het feit dat de terroristen u wisten wonen, is het op zijn minst opmerkelijk gezien de geuite dreigementen dat er geen enkele indicatie is dat ze u nog zouden zoeken.

Gezien het feit dat u slechts gedurende zeer korte tijd op het sjiitische ministerie van religieuze zaken zou hebben gewerkt, zo daar al geloof kan aan worden gehecht, u er geen bijzondere functie heeft uitgeoefend en bovendien gestopt bent met uw werkzaamheden aldaar, maakt dat er geen enkele reden zou zijn waarom u als sjiitische vrouw, in een gemengde soennitische-sjiitische wijk, nog in het bijzonder zou worden gevisieerd of hierdoor problemen zou kunnen krijgen in de toekomst.”

De Raad hecht geen geloof aan haar tewerkstelling op voormeld ministerie; de moeilijkheden die verzoekster voorhoudt gekend te hebben omwille van haar weigering met “Dawiet al Iraqiya al Islamiya” -en de dreigbrief- worden derhalve als ongeloofwaardig afgedaan.

Volgens de Raad stelt de bestreden beslissing ook terecht dat: *“Tenslotte kan er weinig geloof worden gehecht aan de problemen die u zou hebben met uw familieleden omwille van – volgens u – getrukeerde naaktfoto's van u en een andere man die door Dawiet al Iraqiya al Islamiya aan uw familieleden zou zijn bezorgd (gehoorverslag p.12).*

Gezien deze feiten een belangrijk deel vormen van uw vrees, is het opmerkelijk dat u niets van dit alles vermeldde tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en dit ondanks dat het verslag ook werd voorgelezen (gehoorverslag p.14).

Uw verklaring dat u kort uw verhaal moest vertellen, is hierbij niet afdoende, daar uw angst voor uw familie en schoonfamilie een essentieel onderdeel van uw relaas betreft.

Bovendien legt u geen enkel bewijs neer van deze foto's en is het niet plausibel dat een terroristische organisatie foto's zou trukeren louter en alleen maar om dit te gebruiken als drukingsmiddel tegen u. Dergelijke handelswijze is immers dermate inefficiënt en tijdrovend dat het de geloofwaardigheid ervan volledig ondergraaft.”

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift in haar verweer tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen geuit door de “Dawiet al Iraqiya al Islamiya”, tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen waar zij stelt dat ze moest lijden voor haar weigering de extremistische groepering te helpen, en geen enkele familie het in deze cultuur/omgeving nog zou opnemen voor een vrouw die wordt beticht van overspel.

Dit is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster met haar argumentatie dat “Dawiet al Iraqiya al Islamiya” zich niet meer over haar hoeft te bekommeren door het verspreiden van naaktfoto's en dat zij het bekomen van bewijzen met de dood zou bekopen, niet verder komt dan loutere beweringen welke niet door concrete gegevens ondersteund worden en zij aldus in gebreke blijft.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift het feit dat zij tijdens het verhoor bij haar aankomst in België, niet gemeld heeft dat zij verdacht werd van overspel en dat er getrukeerde naaktfoto's van haar circuleren, verklaart door te stellen dat haar enkel is gevraagd *“waarom ze naar hier is gekomen”*, beperkt verzoekster zich wederom tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, wat niet bij machte is om de motivering van de bestreden beslissing om te buigen.

Waar zij in haar verzoekschrift nog opmerkt dat het niet vanzelfsprekend is om als vrouw van Arabische origine aan een buitenstaander te moeten toegeven dat zij verdacht is van overspel en dat er

getrukeerde naaktfoto's van haar circuleren, antwoordt de Raad dat van een asielzoekster kan worden verwacht dat zij ondanks eventuele traumatische ervaringen of schroom, de volle waarheid vertelt. Van een asielzoeker mag inderdaad worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Dit geldt zeker in geval van verzoekster, een gehuwde vrouw, geboren in 1966, die reeds in 2007 in Nederland een asielaanvraag had ingediend.

De Raad heeft ter terechtzitting gepeild naar de impact van de naaktfoto's op het leven van verzoekster; zij verklaarde daaromtrent zwaar te zijn aangedaan.

Dit in acht genomen is de Raad van oordeel dat het niet vermelden van deze feiten bij het invullen van de vragenlijst op 4 juni 2012 niet verschoonbaar is.

In dit verband mag niet onvermeld worden gelaten dat verzoekster ter zitting eerst verklaarde dat er op 4 juni 2012 geen tijd was om daarover te praten; dat zij na de opmerking dat zij verklaard had (zie vragenlijst, nr. 9; Vraag: *"Heeft u nog iets toe te voegen ?"* als antwoord had gegeven *"Na nalezen : alles correct."*) dat zij zich geremd voelde om over dergelijke erge zaken *"met een vreemde"* te praten, maar nadien, geconfronteerd met het feit dat blijkens de verklaringen op het Commissariaat-generaal, de kwestie met de naaktfoto's wel een determinerende rol speelde in haar asielrelaas, zij met stelligheid verklaarde dat zij dit wel had verteld bij het verhoor op 4 juni 2012 -verslag dat haar werd voorgelezen en door haar gehandtekend- maar het niet was genoteerd geworden.

In acht genomen wat voorafgaat, is ook het relaas omtrent de naaktfoto's ongeloofwaardig.

De Raad treedt dienaangaande de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 9 juli 2012 aangeeft dat gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen, de verwijzing naar de Iraakse strafwet, naar het maatschappelijk kader waarin de feiten zich afspelen en naar voorgelegde informatie *"At a Crossroads"* (p. 19, 20) van februari 2011 van *"Human Rights Watch"* over *"honor crimes"* en over *"Situation of women"* (p. 13) uit *"Human Rights Report"*, in casu dan ook niet relevant is.

De documenten die verzoekster bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, -met name de kopie van haar identiteitsbewijs, de dreigbrief van 26 maart 2012, de verklaring bij de politie van 27 maart 2012-, werden ofwel reeds besproken of zijn niet bij machte de ongeloofwaardigheid van haar relaas te lichten.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoekster kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b. van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, Raad verwijst naar wat dienaangaande wordt gesteld in punt 2.8.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal. Hieruit blijkt dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van wet van 15 december 1980 wordt niet toegekend.

2.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor,

afgenomen, in het Transitcentrum 127 op 12 juni 2012 middels een tolk die het Arabisch machtig was, bijgestaan door haar advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.10. Bij e-mail van 13 juli 2012 liet advocaat A. Van Impe, na het sluiten van de debatten, aan de Raad weten dat het administratief dossier stukken bevatte waarvan hij ondanks zijn vraag van 2 juni 2012 aan de commissaris-generaal, geen afschrift had ontvangen.

Dit bezwaar is niet dienstig vermits de advocaat over de mogelijkheid beschikte om van zijn inzagerecht gebruik te maken; van deze mogelijkheid wordt overigens uitdrukkelijk melding gemaakt in de oproepingsbrief van 11 juli 2012, met toepassing van artikel 39/77, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE